Конгрес Українських Націоналістів

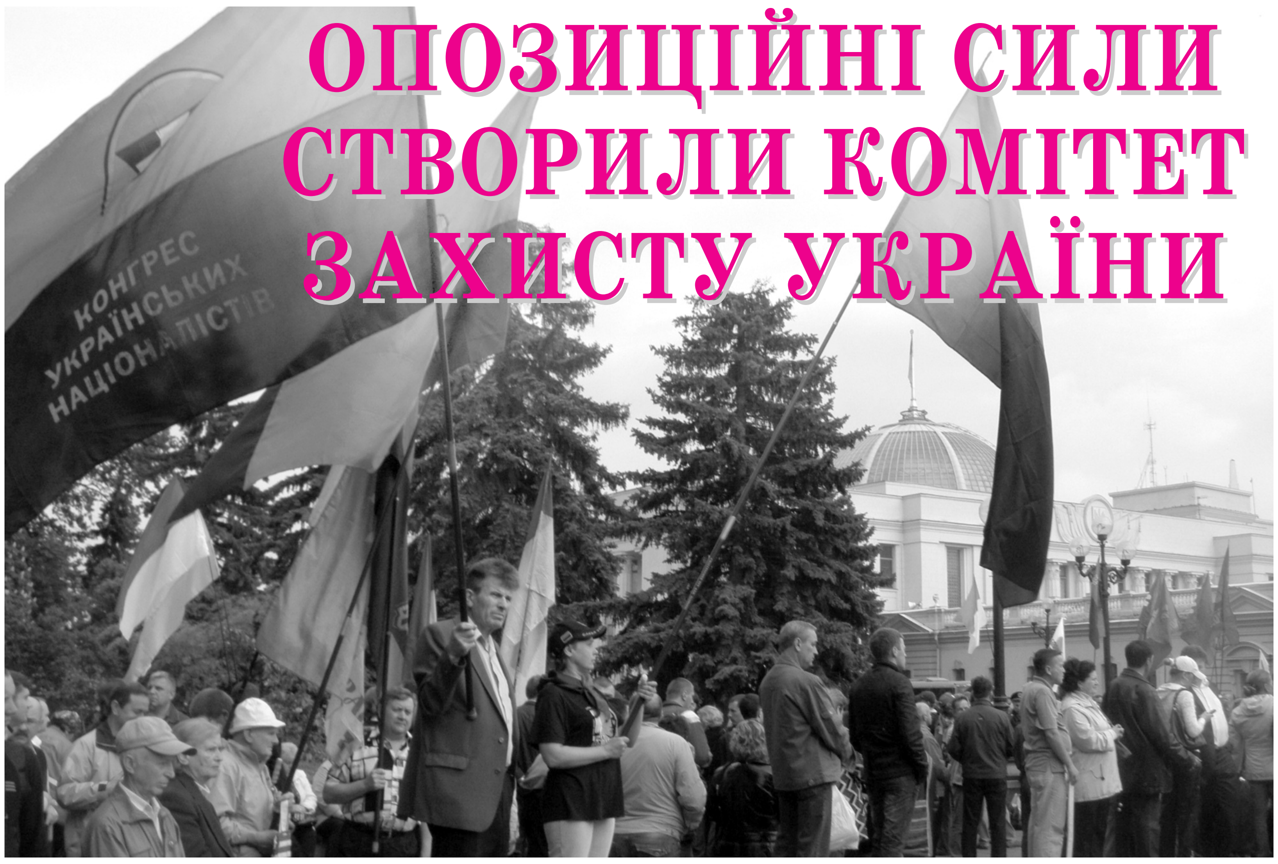
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 11 травня 2010 року № 17 (337)

ВЛАДА І ОПОЗИЦІЯ

ОПОЗИЦІЙНІ СИЛИ СТВОРИЛИ КОМІТЕТ ЗАХИСТУ УКРАЇНИ

Конгрес Українських Націоналістів схвалює створення Комітету захисту України, метою якого є координація дій у відстоюванні національних інтересів держави.

10 травня у приміщенні Національної спілки письменників України керівники опозиційних громадсько-політичних організацій створили Комітет захисту України, підписавши відповідний установчий акт. Під цим документом поставили свої підписи 7 керівників та представників парламентських партій – зокрема, Народного руху України, партії "Батьківщина", Європейської партії України, Українськoї соціал-демократичної партії, Партії захисників Вітчизни, партії "Реформи і порядок", "Народної самооборони".

З позапарламентських партій ініціативу підтримали ВО "Свобода", Українська партія.

Крім того, створення Комітету захисту України підтримали і УРП "Собор", "Наша Україна" та "Українська платформа", але їхнє керівництво зазначило, що остаточне рішення з надання згоди у вигляді підпису буде прийнято днями після засідання активу цих політичних сил.

В установчому акті про створення Комітету захисту України зокрема зазначається, що "організаційною основою Комітету є його всеукраїнський характер, участь громадян, рівність представництва політичних партій та громадських організацій, координації їхніх дій як в центрі, так і на місцях".

Закінчення на 3-й стор.

ПІД ЗНАКОМ РОКУ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Конгрес Українських Націоналістів проводить заходи з нагоди 90-ї річниці з Дня народження голови Конгресу Українських Націоналістів, голови Проводу ОУН(б), президента Антибільшовицького блоку народів, народного депутата України трьох скликань світлої пам'яті Слави Стецько.

Програма заходів

– 14 травня о 12 год. відбудеться покладання квітів до могили Слави Стецько на Байковому кладовищі.

– 17 травня в Київському міському Будинку вчителя (вул.Володимирська, 57) відбудеться Урочиста академія на честь 90-ї річниці з Дня народження Слави Стецько. Початок о 16 год.

– 16 травня о 13 год. у м.Тернополі відбудеться урочисте відкриття барельєфу св. п. Слави Стецько на будинку по вул.Шевченка, 1.

– Проводяться підготовчі роботи із облаштування музею Слави Стецько в м.Тернополі у приміщенні будинку за адресою: вул.Шевченка, 1.

– Завершується формування експозиції музею Слави Стецько в селі Юшківці, що в Жидачівському районі на Львівщині, у приміщенні школи, в якій вона працювала.

– Розпочато підготовчі роботи зі створення музею Слави Стецько у м.Києві в колишньому офісі КУН за адресою: вул.Хрещатик, 21.

Оргкомітет

Львівська обласна рада проголосила 2010 рік роком Слави Стецько, Тернопільська облрада проголосила 14 травня Днем Слави Стецько. З цього приводу підготовлено і подано на затвердження план заходів із вшанування пам'яті св. п. Слави Стецько.

Герой України, який за прагнення бачити Батьківщину незалежною державою 26 років свого життя провів у тюрмах та концтаборах Радянського Союзу. Брав участь у перших демократичних президентських виборах незалежної України: Левкові Лук'яненку віддали свої голоси 1 432 556 осіб. Був послом України в Канаді. Володіє англійською, польською, німецькою мовами. Засновник і творець Української Республіканської партії. Чотири рази був обраний депутатом Верховної Ради. За власним бажанням 16 червня 2007 року склав депутатські повноваження, пославшись на поважний вік (народився 24 серпня 1928 року в селі Хрипівка Городнянського району Чернігівської області).

Наша розмова з легендою українського визвольного руху відбулася на теренах Українського гуманітарного ліцею в Києві, куди Левко Григорович завітав, щоб зустрітися з молоддю, на чию енергію покладає неабиякі зусилля в побудові української України.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

Левко ЛУК'ЯНЕНКО: "СЛАВА СТЕЦЬКО – З КОГОРТИ ВЕЛИКИХ УКРАЇНЦІВ"

– Левку Григоровичу, як формувалися Ваші особисті переконання?

– Російська влада прийшла в Україну на багнетах. І навіть якщо словосполучення "окупаційна влада" мої батьки чи сусіди не вживали, то казали, що то "галайстра". Тобто озброєні злидарі, ледарі, бандити. Прийшла галайстра, зібрали сільських гультяїв і зорганізували колгосп. Ніхто з нормальних господарів не хотів іти в колгосп, кожен працював на своїй господі. Ішли тільки ті ледачі. Звезли зерно, коней, корів. Все те з'їли і далі їсти було нічого – розбіглися. Порядні люди з них сміялися: що то за влада, яка опирається на ледарів? Отак виховувалася зневага до совєцької влади, і ми, діти, сприйняли від своїх батьків як факт, що то чужа влада. Коли у школі почали організовувати піонерські загони – ніхто з мого класу не пішов у піонери.

За колгоспної системи не мали можливости навіть піти на свято, бо не було за що купити їжі. Хліб пекли із борошна вперемішку з картоплею. Підлітком я все це чув і бачив. І це допомогло мені усвідомити, що є влада і що є Україна.

У селі було 360 дворів. У моєму класі – більше 35 школярів. Усі бачили те саме, що і я. А до моїх переконань більше ніхто не прийшов. Бо для цього треба мати, окрім розуміння, ще й сміливість. Треба думати не про те, ЩО МЕНІ ВИГІДНО, а про те, ЦЕ СПРАВЕДЛИВО ЧИ НІ, В ІНТЕРЕСАХ НАРОДУ ЧИ НІ, ЧИ ПРАВИЛЬНА ІДЕЯ.

У 16-річному віці я потрапив до армії. Там зустрівся з хлопцями із Західної України, які розповідали про боротьбу за українську незалежність, що точилася в тих краях, про шляхетність вояків Української Повстанської Армії, які заходили у села, допомагали людям, чим могли, поводилися порядно.

Закінчення на 5-й стор.

17
4 820102 210017

ЛЮДИНА ДЕРЖАВНИЦЬКОГО МИСЛЕННЯ

Сергій Плачинда згадує Славу Стецько

– Чим більше всіляких акцій проти України, тим частіше я згадую пані Славу Стецько. На жаль, вона єдина – і на той час, і нині, – принаймні на мій погляд, – людина державницького мислення. У нас – страшенний державницький нігілізм. Повсюдний – в народі і навіть серед патріотів-керівників, вже не кажу про ворогів, про "п'яту колону". Живий приклад – новий Трудовий кодекс, нещодавно прийнятий Верховною Радою у першому читанні. Це – повернення до кріпацтва. Зрозуміло, що більше 400 мільйонерів, які за цей кодекс проголосували, керувалися своїми шкурницькими інтересами. Як же можна дозволяти підприємцю вводити 12-годинний робочий день? Це мене дуже обурює. Я почав свою трудову діяльність 3 березня 1944 року, коли існував той 12-годинний робочий день. То була війна. Знаю особисто, що означає працювати від шостої до шостої. Також обурює, що в обумовленому кодексом комітеті з трудових спорів запроваджено тільки 100-відсоткове голосування "за" (ніякої тобі більшості-меншості) у суперечках. Визначено також, що членом цього комітету має бути обов'язково роботодавець-господар. Немає пані Слави Стецько – вона як депутат Верховної Ради гостро реагувала на такі порушення прав людини. Щоправда, до неї мало прислухалися.

Я був на першому установчому з'їзді Конгресу Українських Націоналістів, виступав як голова Селянсько-демократичної партії, ідеологією якої був український націоналізм. Одразу збагнув державницьку глибину позиції пані Слави Стецько. Вона бачила відродження України, образно кажучи, на двох крилах. Одне – знання реальної історії України, особливо владоможців, що дає національну гордість, порожує гідність. І друге – могутнє відродження українського села, тобто основ здорового етнічного майбуття та економічного процвітання нації. На жаль, державницький нігілізм не дав можливості політикам і чиновникам прислухатися до мудрої жінки. Втім, цей нігілізм – плід історичний...

Проте якщо хочеш витягнути ланцюг, – знайди ланку, за яку можна його потягнути. Пані Слава вказувала на ті ланки.

Пам'ятаю наші розмови. Голова КУН запросила мене до партії, став я головою міської організації КУН. Отоді ближче познайомився з цією людиною. Пані Слава дуже цікавилася українською праісторією, корінням нашої державності. Коли їй розповів про Трипілля, про державу Оратанію, порадила: "Пишіть про це!" А я вже на той час мав написану книгу "Лебедія", тільки видати її не міг. Слава Стецько одразу ж запропонувала поміч. Так побачило світ перше видання цієї книги, хай навіть невеликим тиражем. Я приніс перший примірник пані Славі. Надалі було кілька перевидань, бо книга викликала неабиякий інтерес.

Боляче, що ми разом з пані Славою не здійснили ще один задум – написати книгу її спогадів. Вона розповідала – я записував. Перша частина вийшла у журналі "Соборність" – там розповіді про юність Слави Стецько, опис страшного епізоду, як пані Слава потрапила до Гестапо і як їй дивом вдалося врятуватися, є розповідь про те, як ця мужня жінка порятувала Ярослава Стецька. То її історична місія.

Закінчення на 4-й стор.

ВІТАЄМО З НАГОРОДОЮ

Скромна і рішуча, тендітна і сильна, зосереджена і усміхнена – такою ми знаємо подругу Дарію Гусяк.

Народилася Дарця Гусяк у Трускавці. Закінчивши початкову школу, навчалася, як і сестри Олександра і Зеновія, у торгівельній школі. В окупаційний період співпрацювала з підпіллям ОУН і УПА, переховувала повстанців у спеціальній криївці в стодолі. Енкаведистам не вдалося її заарештувати, тож була змушена переховуватися. Підпільниця Ольга Ільків-"Роксоляна" запропонувала Дарії разом з матір'ю перейти на підпільний стан. Згодом вона познайомилася з Катериною Зарицькою. До осені 1947 року була створена конспіративна квартира для Головного командира УПА Романа Шухевича, і відтоді Гусяк стала виконувати різні його доручення. Невдовзі були організовані ще два таємні помешкання. Одне з них у Білогорщі під Львовом у будинку вчительки А. Конюшок, яке стало останнім. Тут командир прийняв смерть у бою з карателями НКВД 5 березня 1950 року.

Після арешту матері була схоплена на вулиці у Львові й Дарка Гусяк. Слідство тривало 2 роки у Львові й Києві, за результатами якого їй присудили 25 літ тюремного ув'язнення. Довгих 20 літ Д.Гусяк відбула у Володимирській тюрмі, а потім ще 5 років у Потьмі. Після звільнення 11 літ проживала разом з К.Зарицькою на її запрошення, оскільки повернутися до Галичини не дозволяли.

Д.ГУСЯК

Після повернення на рідні землі поринула у політичне та громадське життя. Впродовж тривалого часу активно діяла у Головному Проводі Конгресу Українських Націоналістів поряд зі Славою Стецько, створювала і очолювала Лігу Українських Жінок.

Сьогодні Дарія Гусяк мешкає у Львові. Хоч роки диктують свої правила, вона активна і енергійна і нині.

Провід ЛОО КУН запропонував Львівській міській раді відзначити Дарію Гусяк з нагоди Дня міста Лева. Почесними громадянами міста за ухвалою сесії проголосили Степана Бандеру і Романа Шухевича. А новозаснований орден Лева отримали отець-доктор Блажейовський за створення музею вишитої ікони і Дарця Гусяк за вагомий внесок у національно-визвольну боротьбу.

Урочиста сесія міської ради зібрала багатьох достойників: Герої України, дипломатичні представники, іноземні гості, депутати. Прибули до ратуші Мирослав Сеник, голова облради, а також новопризначений керівник виконавчої влади області Василь Горбаль.

Дарія Гусяк, отримавши ордена від міського голови Андрія Садового, виступила перед присутніми і заявила, що у напруженій сучасній політичній ситуації вся надія на націоналізм, і за закликом Бандери слід покладатися на власні сили, бо ні Захід, ні Схід нам не допоможуть. Зал гаряче підтримав ці слова аплодисментами.

Від ЛОО КУН Дарія Гусяк отримала на додачу до ордена Лева пишний букет троянд.

Вітаємо Вас, подруго Даріє, і сподіваємось бачити Вас здоровою та енергійною ще багато років.

Ігор ДАНИЛИХА,
голова секретаріату
Львівської ОО КУН

З ПЛИНУ ПОДІЙ

У ТЕРЕБОВЛІ НАЗВАЛИ ВУЛИЦЮ ІМ'ЯМ СЛАВИ СТЕЦЬКО

29 квітня Теребовлянська міська рада ухвалила рішення про надання новозбудованій вулиці м. Теребовлі імені Слави Стецько – засновниці й багатолітньої голови КУН, голови ОУН(р), президента АБН, народного депутата України трьох скликань.

Таким чином депутати вшанували пам'ять своєї землячки, яка народилась у селі Романівка Теребовлянського району на Тернопільщині.

КУН ВИМАГАТИМЕ ПОКАРАТИ ДЖАРТИ ЗА ПОСЯГАННЯ НА ТЕРИТОРІАЛЬНУ ЦІЛІСНІСТЬ УКРАЇНИ

Кримінальним злочином вважають українські націоналісти заяву Глави Ради міністрів Криму Василя Джарти про те, що Севастополь не українське місто, а споконвіку було "містом російської слави".

Про це сказав Голова Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь у коментарі телеканалу 24.

"Нас обурює, що політик такого рангу дозволяє собі заяви, які можуть стати загрозою для цілісності кордонів Української держави. Подібні висловлювання порушують Конституцію України", – зазначає Степан Брацюнь.

Він переконаний, що Генеральна Прокуратура та Служба Безпеки України мають дати оцінку таким висловлюванням Василя Джарти. "Конгрес Українських Націоналістів звернеться до ГПУ та СБУ з вимогою, аби проти цього чиновника була порушена кримінальна справа. За Кримінальним кодексом це порушення 110 статті, яка передбачає позбавлення волі до п'яти років", – наголошує С.Брацюнь.

Не відповідають дійсності заяви Партії регіонів про те, що Росія фінансово допомагає Криму, каже політик. "За час перебування Чорноморського Флоту Росії в Криму Україна втратила мільярди доларів прибутку від туризму, тисячі гектарів безцінної землі перебувають у власності Росії, а могли би приносити прибуток для України", – стверджує С.Брацюнь.

М.ПШЕВЛОЦЬКИЙ: ТЕПЕРІШНЯ ВЛАДА НЕ ВИКОРИСТОВУЄ ШАНСІВ ДЛЯ ПРИМИРЕННЯ ВЕТЕРАНІВ.

Святкування Дня Перемоги 9 травня мало бути приводом для примирення усіх учасників Другої світової війни в Україні, але, на жаль, воно далеко так не є. Про це у ексклюзивному коментарі ІМК повідомив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів, голова ЛОО КУН, депутат Львівської обласної ради Микола Пшевлоцький.

"Такий день знаменного закінчення Другої світової війни, або ж хоча б день розгрому нацистської Німеччини мав би бути приводом для суспільного примирення усіх воюючих сторін. Це мав би бути день примирення усіх тих, хто долучився до Перемоги, адже українці воювали проти нацистської Німеччини і в УПА, і в інших організаціях", – каже Микола Пшевлоцький.

Він зазначає, що дуже прикро, що теперішня влада не використовує цей день як засіб до примирення, "ба більше, навіть не чинить спроб це зробити". "Тому проведення заходів до Дня Перемоги за совєтськими традиціями – це виклик і провокація. На жаль", – сказав Микола Пшевлоцький.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Марія БАЗЕЛЮК

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЧЕСТЬ МАЄМО?

Емоції – не найкращий аргумент у політиці і журналістиці. Та коли твоя Батьківщина опинилася за крок до новітньої Руїни, навряд чи можна керуватися лише тверезим аналізом подій. Пекуче почуття сорому за те, що останнім часом відбувається в Україні, не можна вгамувати жодними прагматичними міркуваннями. Адже йдеться про честь Батьківщини, яку ми не зуміли захистити.

"Нельзя дать им опомниться. Нацикам надо давать в морду", – слова депутата Державної Думи РФ, які навів в одному з телевізійних шоу Віталій Портников, доступно пояснюють тактику Кремля стосовно України. Оскільки лояльність її Президента, Прем'єр-міністра, Голови Верховної Ради не викликають у Москви елементарних застережень, то Путін і Медведєв просто диктують свою волю, при тому особливо не намагаючись приховати подив і образливу поблажливість до тих дивних людей, які нині репрезентують владу України. До речі, деяка різниця між трьома "репрезентами" все таки є. Так, В.Янукович і М.Азаров, не приховуючи туги "за великой страной", схоже, сприймають незалежність України як прикру недоречність, яку вони мають виправити, опинившись на найвищих щаблях державної влади. Своє покликання вбачають у чіткому виконанні вказівок "старшого брата" і, схоже, навіть якщо той "брат" накаже їм на розпеченій пательні витинати циганської халяндри, це не викличе у них протесту. Ні на ментальному, ні на інтелектуальному рівнях вони не відчувають зв'язку з українством, їм не під силу збагнути, що українська нація має право на творення власної держави на своїх етнічних землях, що вона має свою древню культуру, історію, мову. Тим більше, що українофоби в урядових кріслах невтомно тлумачать їм про розумову відсталість українців ("папуасів"), вторинність української мови, повну відсутність культурних ознак. Іноді аж незручно звинувачувати цих правителів у небажанні захищати національні інтереси України: ну як вони можуть захищати те, що для них апріорі не існує? Інша річ "Україні потрібний" В.Литвин. Його – історика, доктора наук не звинуватиш у невігластві, він точно знає, що перші посадові особи держави мають захищати саме її інтереси, служити саме її народові. Навряд чи змінять його світогляд і расистські філіппіки Д.Табачника, які, щоправда, В.Литвин жодного разу не насмілився заперечити. Припускаю, що то вже питання залежності – може, від гіпертрофованого бажання за будь-яку ціну ще побути у владі, а може, це та традиційно специфічна залежність, яка багатьох наших "достойників" тримає на припоні завдяки "КМ" (компрометуючим матеріалам).

В.Литвин чинить свідомо, і, ратифікуючи харківську угоду кількістю голосів, на два десятки "більшою" від реально присутніх у залі і зареєстрованих депутатів, спікер чудово розуміє і незаконність дій, і непоправні наслідки для України кабальних угод. І якщо В.Литвин все-таки пішов на такий ганебний крок, то лише тому, що він повністю ігнорує роль і позицію суспільства. На жаль, небезпідставно. Якби він знав, що за причетність до здачі української території йому не подаватимуть руки вчорашні приятелі, що тільки но він з'явиться у велелюдній телестудії, то її залишать шановані люди, що його будуть соромитися родичі, то навряд чи пристав би до акту "беззастережної капітуляції" навіть після нічного візиту до Києва "спецінструктора" В.Путіна.

Тим часом В.Янукович у Страсбурзі виставив Україну на кінецьсвітню ганьбу, під оплески російської делегації заперечуючи Голодомор як геноцид українського народу, а відтак ігноруючи відомий Закон України. Чи повернувся б керівник держави Ізраїль на батьківщину, якби, припустімо, під гіпнозом його змусили заявити, що він не визнає Голокосту? Кожен громадянин Ізраїлю став би ізгоєм за таке блюзнірство. Наш, наче нічого і не трапилося, повернувся до Києва. В Україні публічних протестів не було. Балаканина в телестудіях скоріше нагадувала дискусію про те, чи можна рідній мамі плювати в обличчя? Люди з промосковського табору вважали, що можна...

Не сумніваюся, що саме враженій млявою реакцією українців на свинства офіційного Києва В.Путін терміново видав програму ("чтобы нацики не опомнились") поетапної здачі України: НАК "Нафтогаз України" віддати "Газпрому", здати авіабудування, атомну енергетику і т.ін. Перелік ще не завершено, бо ж апетит особливо зростає на дармовому обіді, а на Банковій вже заходилися клепати комісії "у зв'язку з ініціативою російської сторони". Не важко уявити, який гомеричний регіт стояв у кремлівських палатах, звідки споглядали, як вовтузяться київські пахолки, мізкуючи над путінською програмою (схоже, поки що програмою "мінімум", а "максимум" – попереду). Переконавшись, що на київських пагорбах її сприйняли цілком серйозно, В.Путін, перш ніж "мочить в сортире", вирішив "нацикам дать в морду", а заодно перевірити реакцію українців на глум над найвищими цінностями – ідеалами свободи.

Дев'ятого травня головною вулицею української столиці марширували російські десантники – ті самі, що воювали в Чеченії та Грузії. "Убивці йдуть. В них лиць нема..." Той марш убивць зачепив найдужче. Вони відстрілювали не худобу, яка покірно бреде на бійню, бо там їй ввижається сита їжа, не манкуртів, які зреклися роду через безпам'ятство і втратили людську подобу. Десантники вбивали чеченських і грузинських патріотів, для яких свобода була вищим виміром честі, більшою вартістю, ніж життя.

Путінський посил українцям дуже цинічний і красномовний. Україна підтримувала Чеченію, коли 1994 року Росія розпочала проти неї військову агресію. 105 депутатів Верховної Ради України підписали звернення в Раду Безпеки ООН з вимогою скликати її позачергове засідання і засудити розв'язану Москвою війну. Далі – гуманітарна допомога воюючій Чеченії. Українська делегація зустрічається з лідерами ЧРІ Д.Дудаєвим, З.Яндарбієвим, А.Масхадовим. Багатолюдні мітинги в Україні на підтримку Чечні, демонстрації перед амбасадами Росії в усіх країнах, де є українська діаспора. Депутатські мандати тоді ще не купували за мільйони доларів. Нас поважали у світі, бо ми були гордим народом, який понад усе цінує свободу.

Коли 2008 року Росія напала на Грузію, в Тбілісі вирушив Президент України Віктор Ющенко. Разом з Лехом Качиньським, лідерами Литви та Естонії. Це був акт гуманізму і волелюбства, який, переконана, ввійде в історію дипломатії – дипломатії чесних відносин. Хіба Росія таке прощає? Найприкріше навіть не те, що за цей вчинок В.Ющенка паплюжила "п'ята колона". Огидно, що навіть серед ліберал-демократів знайшлися обережні обережники, які докоряли Ющенку за підтримку Грузії, мовляв, прогнівив Росію, тепер вона вдарить по нас економічними санкціями. Ми здрібніли, стали полохливими? От нам і російський десант від Путіна. З'їли? Тепер, за московською логікою, можна сподіватися і російських танків. Якщо В.Янукович не підпише десь у Харкові ще якусь угоду – щоб усе обійшлося мирно, без війни...

Честь маємо, панове?

ВЛАДА І ОПОЗИЦІЯ

ОПОЗИЦІЙНІ СИЛИ СТВОРИЛИ КОМІТЕТ ЗАХИСТУ УКРАЇНИ

Підписанти одноголосно затвердили координатором організації відомого українського письменника Дмитра Павличка.

На установчому засіданні Комітету захисту України Конгрес Українських Націоналістів представляли: голова Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь, голова Київської міської організації Юрій Шепетюк та його заступник Володимир Манько.

За словами Степана Брацюня, Конгрес завжди підтримував заклики до об'єднання дій у відстоюванні інтересів держави. "У грудні цього року ми провели Форум націоналістичних сил, в якому взяли участь делегати більше десяти громадсько-політичних організацій.

Найближчого часу ми проведемо Президію Головного Проводу партії, на якій обговоримо питання участі та підписання установчого акту", – повідомив С.Брацюнь.

Він також наголосив, що лише спільними зусиллями вдасться протистояти антиукраїнському наступу нинішньої влади. "Лише об'єднавши свої дії ми зможемо захистити Українську державу від малоросійської політики Януковича", – акцентував С.Брацюнь.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Метою створення Комітету захисту України є захист від окупації. Про це у коментарі Gazeta.ua сказав голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко.

"Країну окуповують, як і 300 років тому. Всі об'єднання, які створюються заради цього, потрібно підтримувати", – сказав він.

За словами голови КУН, комітет буде використовувати у своїх діях усі засоби, які не виходять за межі закону.

"Це мітинги й інші демократичні заходи", – зазначив Івченко.

Він також не виключає, що метою діяльности комітету буде і розпуск Верховної Ради.

"Оскільки парламент незаконно проголосував за підписання угоди щодо продовження перебування Чорноморського флоту на території України, то тільки за це його варто розпустити. Рада діє поза межами українського законодавства. Не кажу вже про те, що незаконно створена коаліція, порушена Конституція тощо", – наголосив Івченко.

Уже наступного дня, 11 травня, представники Конгресу Українських Націоналістів взяли участь в мітингу опозиційних сил під Верховною Радою. Першою невеликою перемогою опозиції можна вважати включення до порядку денного пленарного засідання Верховної Ради 12 травня питання звіту уряду Миколи Азарова про хід переговорів між Україною та Російською Федерацією стосовно підготовки міждержавних угод, підписання яких заплановане на 17 травня 2010 року під час візиту до України Президента Російської Федерації Дмитра Медведєва. Саме для виконання цієї вимоги під стінами Верховної Ради відбувся мітинг. Опозиція оголосила, що наполягатимемо на ухваленні постанови про те, що президент і уряд не мають права підписувати самостійно угоду про передачу державної власності, нерухомості України без суспільної підтримки і без відповідного розгляду парламенту.

Прес-служба КУН

ЗАЯВА ПІДСУДНОГО Івана ДЕМ'ЯНЮКА,

виголошена за його згодою адвокатом д-ром Ульріхом Бушем під час судового процесу в Мюнхені, 13 квітня 2010 р.

Я особисто вдячний тим особам, котрі допомагають мені в моєму безнадійно хворому стані: чи то у тюрмі, чи тут – у судовій залі. Тому я особливо дякую медичним працівникам, котрі опікувалися мною, полегшуючи мої болі, та котрі допомагають мені витримати цей судовий процес, який для мене є тортурами. З цього приводу я зазначаю наступне:

1. Німеччина винна в тому, що через руйнівну війну проти Радянського Союзу я втратив свою домівку та свою батьківщину.

2. Німеччина винна в тому, що зробила мене військовополоненим.

3. Німеччина винна в тому, що створила табори для військовополонених, де я й мільйони інших червоноармійців були засуджені на голодну смерть, яку я оминув тільки з волі Всевишнього.

4. Німеччина винна в тому, що змусила мене стати рабом в таборі для військовополонених.

5. Німеччина винна в тому, що в тій безжалісній війні 11 мільйонів моїх земляків українців були вбиті німцями, а мільйони інших українців, включно з моєю любою дружиною Лідою, були вивезені в німецьке рабство.

6. Німеччина винна в тому, що тисячі моїх співвітчизників були примусово перетворені в помічників німців, тобто змушені під карою смерті до участи в жахливій програмі геноциду проти євреїв, циганів, українців, поляків і росіян, а сотні тих, котрі відмовились від цього злочину, були знищені німцями. Попри це, ще сотні тисяч були депортовані назад в Україну: на розстріл Сталіним або заслані на муки у сибірські ҐУЛАҐи, в яких виконували каторжну працю.

7. Німеччина винна в тому, що змусила мене до злиденного життя в післявоєнних таборах для переміщених осіб.

8. Німеччина винна в тому, що після 30-річного переслідування на рівні права в Ізраїлі, США та Польщі, а також після 10 років ув'язнення в Ізраїлі (з них – 5 років у камері смерти), мене в останні роки мого життя, після 90-тки, депортовано в Німеччину.

9. Німеччина винна в тому, що вкінці мого життя через нехтування законами мене, украй немічного, несправедливо обвинувачують у співучасти у вбивстві. А це суперечить загальноприйнятому міжнародному праву (існує 65 років) та європейській хартії людських прав.

10. Німеччина винна в тому, що я, невинна особа, вже 9 місяців мучуся в ізоляторі штадельгаймської тюрми.

11. Німеччина винна в тому, що я навіки втратив мою прибрану батьківщину США.

12. Німеччина винна в тому, що я втратив сенс у житті, сім'ю, щастя і будь-яку надію на майбутнє.

Від 12-го травня 2009-го року я в Німеччині почуваюся кожну хвилину, кожну годину, кожен день, кожен тиждень і кожен місяць як військовополонений. Це пережиття є продовженням жахливих спогадів про німців, продовженням того невисказаного зла, яке вони заподіяли мені. Я знову став їхньою невинною жертвою. Величезним злом вважаю те, що цим процесом Німеччина намагається перетворити мене, військовополоненого, у воєнного злочинця. Вважаю, що це – нестерпна наруга Німеччини наді мною. Усе це робиться для того, щоб приховати скоєні німцями злочини та їх затаїти. І всупереч правді твердити, що ми, українці, та інші народи-сусіди були справжніми злочинцями.

Вважаю, що процес, який провадять виключно проти мене, псевдочужинця із Травників, та який замовчує про чисельних есесівців і німецьких "травніків", суперечить усім принципам справедливости. Ще в Ізраїлі я вже якось оборонявся проти звинувачень мюнхенського прокурора. Там пробували пов'язати мене з нацистськими злочинами в Собіборі. Верховний Суд Ізраїлю по-особливому визнав, що ці звинувачення не доказано. А в самому вироці зазначено: я 7,5 років відбув під арештом, з них – 5 років провів у смертній камері.

Цілком несумісним зі справедливістю й гуманністю є той факт, що більше 35 років я, вічно переслідувана жертва, змушений оборонятися перед Відділом Спеціяльних Досліджень США (ВСД), перед тими, хто стоїть за ним, передовсім Світовий Конгрес Євреїв і Центр Візенталя (ці організації живуть за рахунок Голокосту). Тепер, коли навколо мене, безсилого, перед закінченням мого життя, відбувається чи не сорокове слухання цієї справи, я втратив силу боротись далі. Я безсильний у цій війні, яку розпочало ВСД, а нині продовжує Німеччина.

Моя улюблена дружина Ліда, моя супруга з понад 50 років, також страждала в Німеччині. Це німці відібрали в неї юність, насильно транспортували на довгі роки рабської праці в Німеччину, серед жорстоких та нелюдських обставин.

Страждання, які ми пережили під час страхітливої німецької війни, спрямованої проти слов'ян, не можна описати словами. Однак те, що Німеччина знову вибрала мене й мою родину своїми жертвами, для мене залишається незбагненним.

ЛЮДИНА ДЕРЖАВНИЦЬКОГО МИСЛЕННЯ

Сергій Плачинда згадує Славу Стецько

Коли їй повідомили, що чоловік тяжко поранений і помирає, вона за 300 кілометрів пробралася до нього і буквально напівживого переправила до Мюнхена, де зробили йому операцію. На жаль, продовжити роботу над книгою спогадів не вдалося через те, що пані Слава полинула до кращих світів.

Назавжди запав у душу такий випадок. Слава Стецько агітувала мене поїхати на зустріч з виборцями до Пирятина. А я почувався зле. Сидів у авто на задньому сидінні, дуже виразка розболілася, вже думав вийти, аби не бути обузою. І тут пані Слава, сидячи поруч з водієм, каже: "Пане професоре! Ось візьміть булочку". Тільки згодом я зрозумів, що вона побачила мій зболений вираз обличчя у дзеркалі. Мені полегшало. Її увага до ближнього вражала.

Слава Стецько боролася за організацію справедливої приватизації землі на користь українського селянства. Коли Кучма видав указ про прискорену організацію земельної приватизації, вона розпізнала у тому фікцію. Насправді йшлося про розграбування колгоспів. Пані Слава ціною чималих зусиль домоглася, що земельний департамент США виділив великі кошти на сприяння нормальній приватизації землі в Україні. У Києві завдяки цьому виникла фірма "РАНКО". Її мета – субсидувати селян, які готові приватизувати землю. Проте Компартія і перефарбовані чиновники при владі чинили великий спротив і робили все, щоб люди не знали про цю фірму. Проте – сталося. Перший випадок приватизації землі трапився у селі Кінецьпіль Первомайського району Миколаївської области. Селяни зажили заможно. Керівником – молодий енергійний Микола Москаленко – людина, яка не дала розграбувати колгосп. Його познайомили з фірмою "Ранко". Відтак кожному селянинові дісталося по 7 гектарів, усі отримали безплатні приватизаційні сертифікати. Завдяки Славі Стецько про досвід першої приватизації вийшла моя брошура, якою скористалися понад 125 фермерів. Згодом ще дві брошури побачили світ.

Ідея Слави Стецько – не колективна власність, а колектив власників. Вона не тільки теоретик, а й практик – готова була практично керувати процесом приватизації землі на користь українців.

Слава Стецько була великим оратором, справжнім Цицероном. Приваблювала слухачів не красивими фразами, а фактами. Особливо дбала про селянство, національну гідність, історизм. Вона блискавично реагувала на різні події в суспільстві та політикумі. Ми постійно писали заяви, протести, організовували пікетування. Була дивовижно діяльною. Та, на жаль, у своїх державницьких ідеях і устремліннях вона була одинокою. Можновладці не реагували або робили все навпаки.

Наприклад, ми протестували проти того, щоб позбавляти Україну ядерної зброї, виступали за те, щоб говорити про без'ядерну Україну тільки у без'ядерному світі. Слава Стецько сприймала здачу ядерної зброї як односторонню капітуляцію. Те саме стосується і оборонної тактичної ядерної зброї (після її передачі більше 200 ракет Росія одразу ж націлила на Україну). Тяжко переживала також розорення села, здійснене за президентства Кучми. Боюся сказати, як вона помирала: як діяч високого рівня, у гризоті через те, що мало ми, українці, скористалися незалежністю, а натомість це зробили малороси чи бандити від влади.

Треба частіше згадувати Славу Стецько. Вона – наш учитель історії і державництва...

Закінчення. Початок на 2-й стор.

Підготувала
Ольга ДУБОВИК

СЛАВА СТЕЦЬКО В НАШИХ СЕРЦЯХ

Про Славу Стецько написано багато. Це і про сторінки її життя, про її життєве кредо, про громадсько-суспільну діяльність. Вона була борцем за незалежність України впродовж всього життя.

А я хочу поділитися з читачами деякими спогадами, що якнайкраще говорять про її людяність та про багато інших чеснот.

Якось в 90-ті роки, в передвиборний період, Вінниччина приймала сл.п. Славу Стецько. На той час зустріч ця була дуже важливою, зважаючи на політичний момент. Вона відбулася в інституті післядипломної освіти вчителів, у переповненій актовій залі. Проходи між рядами були вщерть заповнені людьми, які стояли, бо хотіли почути таку людину. І хоча зустріч тривала понад дві години, ніхто не вийшов, не отримавши відповідь на безліч запитань, які диктувало життя. Відповіді, як завжди, були вичерпними, а переконливий тон п.Слави вселяв надію на краще. По завершенню цієї зустрічі п.Славу проводжали по вінницькому "Арбату", а ще запитували, запитували, запитували... І Слава Стецько відповідала кожному, не виказуючи своєї втоми чи браку часу.

Ще згадуємо святкування у Вінниці 59-ї річниці створення УПА (2001 рік). Захід відбувався в актовій залі облдержтелерадіокомпанії. Були і промови, і нагородження вояків УПА. Гурт "Просвіта", в якому співають переважно членкині ВЛУЖ та члени Конгресу Українських Націоналістів, виконав патріотичні стрілецькі і повстанські пісні. На той час, крім нас, їх ніхто не співав. А ще поетеса Лариса Корнієнко читала свої вірші, і хоча концерт затягнувся, п.Слава терпляче додивилась це дійство. А по завершенню його разом з нами, але вже біля сцени, співала пісню "Ой у лісі, на полянці". Нам було дуже радісно, якісь надзвичайні почуття переповнювали наше єство. Ще пані Слава приємно була здивована тим, що в гурті "Просвіта" співала в пластунських однострояx станична вінницького куреня Вікторія Коновалова. Для останньої ці спогади також залишаться на все життя. Ми були горді з того, що так близько спілкувалися з п.Славою.

Ще пригадується зустріч зі Славою Стецько у Києві на зібранні членкинь ВЛУЖ з багатьох областей. Це було в Будинку вчителя. Пані Слава стояла на ганку і кожного з нас вітала за руку. Це було незабутньо. Як і вражаючим був її виступ перед присутніми, бо вона була засновницею жіночої організації, а першою головою ВЛУЖ була пані Дарія Гусяк.

З таких ось "зерняток" спогадів портрет пані Слави Стецько буде повнішим. А ми пам'ятаємо п. Славу завжди, не тільки в переддень її ювілейного дня народження.

Хочемо, щоби усе українство ніколи не забувало про чудову жінку з багатьма чеснотами, яка і після своєї смерти допомагає збагнути багато очевидних речей, а її дух кличе до захисту України. А її, Україну, таки є від кого захищати. Дай нам для цього сили, Боже.

Віталій ГУСАР,
голова Вінницької ОО КУН

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

Левко ЛУК'ЯНЕНКО: "СЛАВА СТЕЦЬКО – З КОГОРТИ ВЕЛИКИХ УКРАЇНЦІВ"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У Західній Україні боролися проти всіляких окупантів – польських, німецьких, радянських – за самостійну Україну. Отак поступово в мені формувався український націоналістичний світогляд. Потім я потрапив служити до Австрії. І там прочитав поему "Наливайко" Кіндрата Рилеєва. Запали в душу такі слова головного героя: "Я знаю, что погибель ждет всякого, кто восстает против притеснителей народа. И я сознательно свой жребий принимаю". Отже Наливайко, знаючи, що згине за Україну, все ж пішов на боротьбу. Подумалось: а я що – слабкіший? Чому б мені не піти цим шляхом? І взагалі, що є дорожче у світі? Моє життя? Таких як я – мільйони. Я – власник свого життя і маю право це життя отак покласти на олтар української свободи. Поклявся собі, що боротимуся за самостійну Україну і піду шляхом Наливайка. Широко не афішував своїх поглядів. Та, ставши на шлях боротьби, послідовно йшов тією дорогою. Якщо я тоді обрав свою психологічну установку, то далі весь світ ділився для мене на дві частини: що сприяє боротьбі за самостійну Україну, а що не сприяє... Знаєте, є ще рід холопський і рід козацький. Я і по лінії батька, і по лінії матері – козацького роду. Це означає, що в моєму роду думали про честь нації і були не боягузливі.

– Історія будь-яких взаємин починається зі знайомства. За яких обставин у Вашому житті з'явилася Слава Стецько?

– Очевидно, є дві сторони цього знайомства. З одного боку зі Славою Стецько я познайомився з радянських газет. Знав, що є Ярослав Стецько – голова Антибільшовицького блоку народів. Пізніше, коли чоловік помер, стала головою АБН його дружина – Слава. Ми прийшли до висновку: мабуть, вона також недурна жінка, бо навряд чи просто з поваги до покійного обрали б її керівником. То було заочне знайомство. Пізніше трапилася вже конкретна обставина. Наприкінці 1988 року я повернувся із сибірського заслання, вже будучи головою Української Гельсинської спілки. У липні-серпні поїхав на політичну розвідку: два тижні був у Бельгії, і по два тижні у Франції, Англії, Німеччині. Саме тоді я вперше безпосередньо зустрівся з пані Славою Стецько. Зустріч тривала 4 години. Я розповідав їй про стан українців в Україні, розпитував про стан нашої еміграції. Принципово сприймаючи з рівною повагою і бандерівців, і мельниківців, у Брюсселі я поселився осібно в монастирі. Перша зустріч зі Славою Стецько була дуже цікавою і запам'яталася. Виявилося, що вона справді дуже розумна людина, має величезний політичний досвід, гарну пам'ять, прекрасно знає всі нюанси партійної та міжпартійної боротьби. І головне вже була головою Антибільшовицького блоку народів. Тому й міжнародний аспект закордонної української політики Слава Стецько дуже добре знала. Те знайомство дало мені розуміння, що вона – політик високого рангу. І мав можливість сказати їй, що доки наші емігранти півстоліття жили за кордоном, в Україні виховалася когорта націоналістичних політиків, які дуже добре знають, що таке радянська влада, що є український інтерес, є зрілими політиками і провадять національний рух. Тому я застерігав від того, щоб емігранти пробували нами керувати, оскільки давно відірвалися від українських реалій. Ми потребували радше технологічної допомоги – диктофонів, друкарської техніки, паперу тощо. І ще я просив не переносити суперечки між бандерівцями і мельниківцями на терени України. Проте пізніше в Україну прийшли і мельниківці, і бандерівці та утворили різні організації. На мою думку, вони мали до нас приєднатися та утворити єдину націоналістичну силу...

Я оцінюю діяльність Слави Стецько позитивно. Була створена політична партія Конгрес Українських Націоналістів. Виникла партійна мережа по всій Україні. Несли і несуть українську ідеологію та поширюють українську національну ідею. Таким чином, нашому зрусифікованому населенню, яке не знає своєї історії й не має історичної свідомости, культурне просвітництво приносить чималу користь. Згодом Слава Стецько перемогла на виборах і стала депутатом Верховної Ради, де завжди послідовно відстоювала самостійницькі позиції. Слава Стецько була постійним союзником Української Республіканської партії, і я з того задоволений. Не один раз ми висували тотожні чи подібні законопроекти на розгляд Верховної Ради. Наприклад, Слава Стецько підготувала законопроект щодо ОУН-УПА. Я також підготував подібний з метою зміни офіційного ставлення Української держави до діяльності ОУН-УПА. За обидва проекти проголосували 162–163 голоси, не включили до порядку денного. Цей парадокс триває і нині: як може незалежна держава негідно ставитися до тих, хто виборював її незалежність? Ми навіть не вимагали, щоб воїнам, які боролися за самостійність України, дати належні пенсії, забезпечити житлом, пільгами тощо. Тільки хотіли змінити оцінку з негативної на позитивну – і те не вдалося...

І хоча наші зі Славою Стецько партії були різними – Українська Республіканська та Конгрес Українських Націоналістів – але були союзницькими. На різних мітингах, зборах стояли поруч. Мені було завжди приємно спостерігати, як послідовно Слава Стецько відстоювала українські державницькі позиції. Я захоплювався, бо людина вже була поважного віку, проте запал і навіть голос мала молодечий.

1994 року в Україні утворилася українська ланка Всесвітньої ліги за свободу і демократію. Річ у тому, що Україна як молода держава мала недостатньо розвинуту дипломатію. Через недостатнє фінансування наші дипломатичні місії були обмежені у своїх можливостях, тому проводили недостатню просвітянську роботу. Ми вирішили розвивати українську дипломатію ще через участь у Всесвітній лізі за свободу і демократію. Необхідно було проводити роз'яснювальну роботу серед інших держав: що є Україна? Коли я поїхав послом до Канади, то навіть там часом запитували: де знаходиться Україна? Центром Всесвітньої ліги за свободу і демократію став Тайвань (близько 140 членів). Мене обрали головою української ланки Всесвітньої ліги. 1995 року ми поїхали на Тайвань брати участь у міжнародній конференції. Там були разом зі Славою Стецько. Відносини Слави Стецько з Лігою є давнішими, оскільки Антибільшовицький блок народів, який вона представляла, співпрацював із Тайванем ще раніше. А далі ми вже координували нашу роботу на міжнародному відтинку і діяли спільно. Тоді саме Москва воювала проти Чечні. Ми зі Славою Стецько як представники колись колонізованої нації симпатизували тим, хто бореться проти колоніалізму.

– Не дивлячись на те, що в нашому політикумі домінують чоловіки, як Ви оцінюєте лідерські якості Слави Стецько?

– Слава Стецько – талановитий політик. І те, що вона, образно кажучи, в спідниці, а не в штанах, не має значення. Вона вміла організувати людей, добре розумілася на політиці, мала ораторський хист. Слава Стецько користувалася авторитетом, і всі чоловіки її визнавали.

Інша є проблема. Україна, будучи колонією, опустила рівень життя населення так низько, що чоловік фізично не міг прогодувати сім'ю з чотирьох осіб, доводилося "запрягати" й жінку. Це проста арифметика радянської дійсности. Відтак дітей виховувала радянська система, а не мати й батько. Жінка й чоловік перетворені на рабів. Коли Україна стане нормальною державою, то відповідно до нашого поняття про жінку ніхто ніколи не буде стримувати бажання жінки досягнути найвищих керівних щаблів.

Безперечно, ми зі Славою Стецько мали дуже теплі добрі людські стосунки.

– На Ваш погляд, як сьогодні ми найкращим чином можемо пошанувати пам'ять Слави Стецько?

– Варто було б зробити кінофільм. Коли Україна стане українською, то можна буде створювати цілі серіали, бо життя Слави Стецько – надзвичайно цікаве і багате на сюжети. Також треба провести конференцію, запросити широку пресу та громадськість. Якщо є зібрані промови Слави Стецько, то варто було б надрукувати збірку. Потрібно випустити пам'ятний конверт та марку з її образом. Безперечно, Слава Стецько – з когорти великих українців.

– У чім, на Ваш погляд, різниця між поняттями "дисидент" і "націоналіст"?

– Українських борців за свободу краще називати не дисидентами, а націоналістами. Це не є щось гостре чи радикальне. Бо всі справи українських дисидентів були кваліфіковані радянською владою як націоналізм. Націоналісти в Україні – це борці за національну свободу і демократію. Роль націоналістів у проголошенні незалежности України – величезна. 1976 року ми створили Українську Гельсинську спілку. Засновниками були 10 осіб, а потім люди вступали ще і ще та дійшло до 41. Нас засудили. Кого вперше – дали по 7 років, вдруге – по 10 років заслання. Гельсинський рух був вдалою акцією, оскільки включився до міжнародного контексту боротьби за демократію. То було загальносоюзне явище. Українці Канади і США утворили Асоціацію допомоги Гельсинським спілкам. Почали проводити міжнародні конференції. З'явилися звернення до радянського уряду з вимогами пояснити, за що ув'язнили таких, як я. Радянська влада, звісно, почала брехати. Проте Гельсинський рух все більше поширювався і ставав потужнішим. Боротьба відбувалася на основі заключного акту Гельсинської наради 1975 року (перші арешти членів Гельсинської спілки відбулися 1977, 1984 – останні арешти; за весь час 41 чоловіка арештували, один покінчив життя самогубством перед арештом, одного єврея випустили за кордон, 39 українців було покарано). На Радянський Союз почали тиснути інші держави, особливо президент США Рональд Рейган, який був дуже жорстким до комунізму, назвавши цю систему імперією зла. Та навіть не цей тиск змусив СРСР стати на шлях перебудови, а поступове поглиблення економічної кризи. Річний приріст внутрішнього валового продукту постійно зменшувався і доходив до 1,5 відсотка. У 80-ті роки криза розрослася до такої міри, що без реформування економіки було неможливо. А реформувати економіку не можна було без демократизації суспільства. Бо сотні мільйонів людей тільки робили вигляд, що працюють. Тож економіка занепала. Далі було неможливо змагатися із Заходом. Занепад СРСР призвів до того, що 1988 року більшість політв'язнів звільнили. Ми відчули й усвідомили свою перемогу. Мене звільнили наприкінці 1988 року, оскільки я належав до так званих небезпечних. Далі ми розгорнули діяльність в усій Україні: друкували та поширювали матеріали, тиснули на ту владу. Тобто були дріжджами, кинутими в діжку, щоб підійшло тісто.

– Що нас очікує на найближчих парламентських виборах?

– До влади прийшла "п'ята колона". Вони хочуть встановити однопартійну диктатуру. Розставляють кадри по всіх владних вертикалях тільки з Партії регіонів або лояльних до неї. Хочуть ліквідувати свободу, але не хочуть обкладати додатковим податком своїх олігархів. 50 найбагатших сімей в Україні володіють спільним капіталом – 124 мільярди гривень. Це половина державного бюджету. Із тих 50 родин тільки 8 – українські родини. Подумаймо. Щоб не обкладати своїх крупних злодіїв податками, "п'ята колона" шукає інших способів наповнення бюджету.

Досі їхня політика турбувала нас – захисників української незалежности. Але коли вони замахнуться на пенсії, коли не зможуть платити нормальну заробітну плату, тоді повстануть мільйони, в тому числі й Донбас, який голосував за Януковича. Тоді дозріє момент до загального заворушення.

Треба мати свою власну – українотворчу, українобудівничу позицію. Не дай нам Бог поводитися, як смирненькі телятка. Слід виявляти опозиційність до влади: заявами, словом, ділом. Нехай ця влада відчуває, що українська нація складається з активних людей, які знають свої права та інтереси України й готові його відстоювати. Тому нині відбуватиметься процес усвідомлення широкими верствами народу того, що за владу вони обрали. Поступово збільшуватиметься конфлікт. Їх народ змете.

Становлення України відбувається повільно через низку обтяжуючих факторів. Треба констатувати: Україною досі керує окупаційна адміністрація. Нам не вдалося її замінити, починаючи з 1991 року. Вона не думає про відродження України. Натомість створила бандитські клани і дбає про їхнє забезпечення. Це чужа народові влада. До того ж, російська еліта не відмовилася від думки повернути Україну під владу Москви. А ще ж – глобалізм, що діє приховано і дуже небезпечний. Все це гальмує процеси росту Української держави, поширення української національної ідеї та національної консолідації...

– Над чим працюєте зараз?

– Пишу серію книжок під загальною назвою " З часів неволі". Буде чотири томи, де я розповідаю про 15 років мого першого ув'язнення. Як нам сиділося у совєцьких тюрмах і концтаборах, про що думали, за що боролися – про все це можна буде прочитати.

– Величезне спасибі за розмову.

Розмову вела
Ольга ДУБОВИК

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ЛЮДИНА ОБОВ'ЯЗКУ І ЧЕСТІ

До 125-ліття від дня народження

Задумався Генеральний секретаріат, кого призначити на місце "царського генерала, явного реакціонера" Прісовського. Зупинилися на кандидатурі штабс-капітана Шинкаря. Розраховували, що саме він вижене із Запорозької дивізії всіх "реакційних і контрреволюційних духів". Але Шинкареві запорожці передали, що коли він з'явиться в їхній частині, "то буде розстріляний". Тоді уряд запропонував підполковника Капкана, а за ним і Петлюру. Але запорожці і їх, як людей непевних, не захотіли.

Вихід знайшов Болбочан. Він порадив генералові Прісовському офіційно запропонувати на свого наступника інспектора артилерії Запорозького загону полковника Зураба Натієва, грузина за національністю. Оскільки він був "громадянству цілком невідомий", Генеральний секретаріат одразу погодився. Тим більше, це був такий гарний приклад інтернаціональної співпраці, що підтверджував високі розмови про братерство народів!

"Натієв був гідним старшиною. Кришталево чесний, бездоганної хоробрости, він швидко став любленим командиром. Співчуваючи українському національному рухові, він, як син поневоленої нації, служив своїй новій батьківщині не за страх, а за совість. Одночасно з призначенням Натієва, Болбочан був призначений його помішником з виконанням обов'язків командира 2-го Запоріжського полку...".

Вже на початку березня Запорозька дивізія виступила навздогін так званому "рабочє-крєстьянскому правітєльству", яке втекло до Полтави. На шляху до неї запорожці звільнили Яготин, Гребінку, Лубни, інші населені пункти.

Незважаючи на значну чисельну та вогневу перевагу більшовиків, після впертих чотириденних боїв запорожці Болбочана здобули стратегічну станцію Ромодан. Тепер шлях стелився на Миргород і Полтаву. Німці, що підійшли наприкінці боїв, офіційно привітали Петра Болбочана із блискучою перемогою.

27 березня козаки Запорозького полку імени Костя Гордієнка підняли український прапор над Полтавою. Здійснилася мрія багатьох поколінь українців – росіяни під Полтавою були биті.

Більшовики тепер огризалися лише в пресі. Тікаючи з України, вони з лютою писали про "небезпечного противника", "реакціонера, старорежимного генерала Болбочана". За його голову обіцяли 50 тисяч рублів.

Наступ запорожців стримати було вже неможливо. 6 квітня вони піднімають український прапор над Харковом. Історичний визвольний похід від Сарн – через Житомир, Коростень, Бердичів, Київ, Лубни, Ромодан, Полтаву – до Харкова було здійснено за півтора місяці. Всіма військовими операціями керував Петро Болбочан...

Ось яку оцінку дав своєму командирові старшина запорожців Борис Монкевич: "У боях показав себе Болбочан дійсно талановитим полководцем... [У найскладніших обставинах ніколи] не тратив здібності орієнтуватися... Був надзвичайно хоробрим. У більшости керував боєм осо-бисто і завсіди був у найнебезпечніших місцях, чим викликав під'єм духу в Запоріжців, котрі під його керуванням завше були переможцями. Слава про нього дуже швидко розійшлася і притягувала під його прапори багато військових людей... Йому вірили всі надзвичайно, бо знали, що саме він є зразком чесности й порядку. В життю був скромний, без тіні манії величности... Завсіди додержував свого слова й обітниці. Всі ці прикмети викликали в людини безмежне довір'я й очарування його особою. Запоріжці щиро любили його, були віддані йому й готові виконати кожне його бажання".

2-й Запорозький піший полк Петра Болбочана був найбільшим і найкращим полком Запорозької дивізії, а згодом і Запорозького корпусу. Він складався з чотирьох тисяч козаків, з яких майже 80% становили старшини та інтелігенція. На прапорі полку, довкола тризубу, був напис "З вірою твердою в конечну перемогу вперед за Україну". Була й своя, полковна, присяга:

Тобі, мій краю дорогий,
Складаю я свою присягу
Тебе любить. Тобі служить,
За Тебе вмерти біля стягу.
І прапор наш жовто-блакитний
Клянусь довіку боронить.
І за народ забутий, рідний,
Останню кров свою пролить.

10 квітня до штабу Запорозької дивізії, яка розгорталася вже в корпус, офіційний представник військового міністерства приніс секретний документ за підписом військового міністра Олександра Жуківського, який наказував, випередивши німців, захопити Севастополь, Чорноморський флот та величезне майно у кримських портах.

П.БОЛБОЧАН

Чому наказ був секретним? Тому, що офіційно Крим не входив до складу УНР, адже про нього не було жодної згадки в 4-му Універсалі, а на Берестейських переговорах у лютому 1918 р. українська делегація офіційно від нього відмовилася, мовляв, нехай там татари будують свою державу, нам до Криму діла немає. Німці довго не могли повірити і все перепитували, чи правильно вони зрозуміли. До слова, українці у Бересті відмовилися і від Одеси. Тільки завдяки німцям Одесу було згодом проголошено українським містом...

Вже 11 квітня Болбочан на чолі миттєво сформованої Кримської групи вирушив у новий похід. Їхали через Мерефу – Лозову – Павлоград. Захопивши після бою вузлову станцію Синельникове, попрямували на південь. Під Олександрівськом (тепер Запоріжжя) більшовики гарматним вогнем розбили один з ешелонів Кримської групи. 16 квітня запорожці зайняли станцію Олександрівськ, де перехрещувалися стратегічні шляхи: Крим – Москва, Одеса – Донбас. Окрім того, станція знаходилася над самим Дніпром, відтак гарматні частини групи перекрили цю важливу водну магістраль.

В Олександрівську несподівано для всіх відбулася хвилююча зустріч двох збройних українських формацій – січових стрільців, які воювали у складі австрійського війська, і запорожців Болбочана. Здивуванню і радості не було меж. У цьому братерському акті злуки на берегах Дніпра, неподалік Запорозької Січі, взяли участь духовенство та величезна кількість мешканців міста. "Дивилися одні на других брати з Підкарпатської країни і з широких степів Великої України, пишалися собою і перед очима великотисячного народу і своїх командирів проходили з високо піднесеними головами, з очима, в котрих горів вогонь великої самопосвяти і віри. Одні за другими проходили ряди військ, відбиваючи ногами такт музики. Сонце вилискувало на багнетах піхоти, тихий вітерець шелестів прапорцями на списах запоріжської кінноти, басували коні й тяжко гуркотіла артилерія.

Не вірили Січовики своїм очам, що вони побачать в Україні так добре вишколене військо... В одному тільки 2-му запоріжському полкові було 1200 самих старшин. Враження від паради було велике і ніколи не забудеться.

Архикнязь Вільгельм поцілувався з полковником Болбочаном, а Січові Стрільці і Запоріжці клялись самі собі і оден одному на вічну згоду в боротьбі за щастя народу, за Державність Українську".

Роковини Петра Болбочана

28 червня 1919 р. сталася одна з невимовних українських трагедій – з наказу вищого військового керівництва УНР був розстріляний видатний український полководець Петро Болбочан.

Основною причиною різко негативного ставлення "збунтованої демократії" до українського полководця полковника Петра Болбочана був страх: міністри-соціалісти бачили в Болбочанові "майбутнього Бонапарта", нового гетьмана, який зупинить їхні дикі соціалістичні експерименти над українським народом, рішуче відсторонить їх від влади. І вістря ненависті, замішаної на страху діячів, для яких соціалізм був дорожчим, ніж Батьківщина, повернулося проти командира Запорозького корпусу, якого вони нарекли ворогом демократії. Те, що від "занадто великої демократичности", яку вони проповідували, Україна вкривається "пожа-ром, анархією і може зовсім згоріти", їм було байдуже, зауважував Петро Болбочан. Після арешту він писав у відкритому листі Симонові Петлюрі:

"За що я заарештований?..

Може за те, що вже 16 місяців активно борюся за права Самостійної України?

Може за те, що зумів збудувати міцну кадрову військову частину і оборонити її від посягань безталанного міністерства Центральної Ради Голубовича?..

Може за гучні побіди?

Може за те, що я говорив і передбачав, що після (протигетьманського) повстання буде анархія і вимагав організованости, а не соціалістичної демагогії і не боявся це вам у вічі казати?..

Що всі ви робили?.. Ви... руйнували армію, руйнували дисципліну...

Скажіть, будь ласка, що ви зробили доброго для України за весь час?

Скажіть, чи було хоч одне ваше розпорядження з самого початку повстання проти Гетьмана, котре мало би метою організувати армію, а не популяризацію ваших особистих імен?..

Скажіть, прошу вас щиро, чи задумувались ви над тим, що Україна пропадає і що зараз треба зробити, аби спасти її?..

Бідна Україна, ми боремося з большевизмом, весь культурний світ піднімається на боротьбу з ним, а український новопосталий уряд УНР йде на зустріч большевизмові і большевикам!..

Ви не можете розібратися в самих простих життєвих питаннях, а лізете в міністри, отамани, лізете в керівники великої держави, лізете в законодавці замість того, аби бути самими звичайними урядовцями і писарцями...

А в повіти і губернії кого ви посилаєте? Таких, як і ви самі, а як денебудь і попадеться людина порядна і працьовита, ви спішите замінити таких!.. В час повстання я вам казав – не ламайте адміністративного старого апарату, міняйте тільки головних не відповідних керівників – ви не згоджувалися, ви сліпі були і тільки твердили, що все, напоминавше гетьманське, мусить згинути... Бо вам необхідний був пожар.

Перед повстанням я боявся, аби не повторилося ще більше безладдя – котре було при Центральній Раді і міністерстві Голубовича. Хіба не казали ви всі, цього вже не буде, ми вже навчені... Хіба навчені?..

Так буде до тої пори, поки всі ви, громадянські представники, не скажете: "Я перше всього Українець, а потім вже партійний діяч"...

Видатний український мислитель та громадський діяч В'ячеслав Липинський, довідавшись про розстріл Болбочана, просто розридався. "Болбочан був одним з найвидатніших представників українців... – писав В.Липинський. – Він був одним із тих чесних, свого імені достойних офіцерів, котрі, вступивши до Української Армії і прилучившись до свідомого українства, творили оружну міць і підставу нашої Держави.

І цього лицаря, що борячись з ворогом, пройшов всю Україну і... прагнув вернутися на фронт до своїх улюблених полків, цього, одного з тих рідких дійсних українських патріотів, розстріляли...

Факт розстрілу отамана Болбочана розкриває найстрашнішу язву нашого національного організму, яка починає ятрити все більш на тлі... класової, політичної і партійної нетерпимости Уряду – язву національного розкладу...

Призначте ревізію процесу отамана Болбочана: реабілітуйте його добре, чесне ім'я".

Петра Болбочана досі офіційно не реабілітовано... Давайте ж схилимо голови перед світлою пам'яттю видатного українського воєначальника Петра Федоровича Болбочана.

Вічна слава!

Історичний клуб "Холодний Яр"
Газета "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ"
в Інтернеті – http: // nezboryma – naciya. org.ua

Дніпропетровська обласна організація
Конгресу Українських Націоналістів

Закінчення. Початок у минулому числі.

ЗА ВОЛЮ СМЕРТЬ НАМ НЕ СТРАШНА!

7 квітня 1946 року, якраз на Благовіщення, у присілку Стремільча, що на Радехівщині, коли, здавалося, й вітер не зашелестить, коли у садах барвилась яскрава заквітчана зелень, раптом затьмарилось. Застрочили густо скорострілі, глухо розривалися гранати, спалахнула од ракетної стрільби стодола крайньої хати.

Так червоні упирі вирішили знищити криївку місцевого командира районової ОУН, яку виявили напередодні. У цьому бою полягли повстанці "Остап" (Іван Стародуб), "Богдан" (Іван Чернихівський), "Юрій" (Михайло Пилипас), "Хмара" (Михайло Стручинський) та "Роман" (Петро Миколюк).

Нещодавно на місцевому цвинтарі осучаснили пам'ятний знак полеглим героям з велелюдним богослужінням. На урочистостях були запрошені до слова ветерани УПА та місцева молодь.

Теодор ВАРАВА,
м. Червоноград

ПЕРЕЖИТЕ

У СТАЛІНСЬКОМУ РАЮ

Дорога редакція, хочу сповідатися як дитина війни, а ще і репресії в післявоєнний час. Мені було тоді шість років, але в пам'яті це запам'яталося на все життя. Я народилася в Україні в невеликому селі в Тернопільській області 1943 року і, тільки з розповідей батьків я знаю про жахи періоду німецько-фашистської окупації і про те, з якою радістю зустрічали радянських воїнів-визволителів. Всі були впевнені, що, нарешті, для людей назавжди забезпечена мирна праця і поступово залікують рани і налагодиться нормальне життя. А небачені раніше жертви, понесені народами нашої країни у цій страшній бійні, стануть запорукою того, що більше таке ніколи не повториться.

Однак, як я тепер розумію, ніякого миру після 9 травня 1945 року для нас не настало, тому що тепер багнети солдатів, які визволили Європу від фашизму, були направлені партією більшовиків проти свого народу. Стало не менш страшно, ніж під час війни. Фактично, тривала політика зачистки території України від її корінного населення, почата ще в 30-і роки. В даний час про це намагаються не говорити і стерти в пам'яті людей сліди таких злочинів комуністичного режиму. Особливо прикро, що на тлі несамовитої брехні щодо історії України вільно розгулюють і жиріють на підвищених пенсіях наші кати і, більше того, засідають в уряді і у Верховній Раді. Я боюся повторення минулого і тому зважилася написати свої спогади про те, що сама бачила і пережила. Хоча дуже сумніваюся, щоб таку правду надрукували в газеті. Відмова буде підтвердженням того, що при владі стоять ті ж, хто розправлявся з нами і раніше.

А ось як відбувалося з нашою бідною селянською сім'єю з трьома дітками 1949 року. Старшому братику Міші було 14 років, меншому Ігорю 4 рочки, а мені, їхній сестричці, 6 років. Батько пройшов війну червоноармійцем і нещодавно з нагородами і пораненнями повернувся додому.

В один із днів, о 4 годині ранку, в наш дім увірвалася група військових, озброєних гвинтівками і автоматами і, без всяких звинувачень або пояснень, грубо вигнали нас усіх, переляканих, на вулицю і змусили сідати на підводи, запряжені кіньми. У разі непокори чи спроби втечі будь-кого з нас, від малого до великого, чекала автоматна черга, про що вони не забули попередити.

Скаржитися тоді було нікому і нікуди.

Батьки нічого не змогли захопити з одягу і взуття, та й взяти особливо нічого було, тоді у дітей були одні чоботи на двох. Як на зло, в будинку не було ні шматочка хліба, ні яєчок...

Радянський офіцер нас, маленьких, прикладом карабіна боляче підштовхував на підводи, щоб швидше сідали.

Мати плакала: "Пожалійте хоч дітей!"

А він кричав: "Иди не бойся, посинеешь, но не сдохнешь со своим выводком!"

Були в нас корова, свиня і кури. Так їх усіх повиганяли солдати, а за свинею бігали навколо будинку, щоб заколоти.

Ми були такі не одні з нашого села, а ще кілька родин. Хто встиг взяти з собою хоча б хліб, ті так не голодували і ще, спасибі їм, ділилися з нами.

Як потім ми дізналися, голова сільради отримав з райкому компартії чергову рознарядку на кількість виселених родин із села і скільки людей на розстріл. Виходить, що нам ще й пощастило.

Я вже не пам'ятаю, на якій станції нас тримали два тижні, а потім завантажили, як худобу, в товарні вагони.

По кутах і вздовж вагона розмістилися сім'ї, а посередині "параші". Полиць ніяких не було. На вікнах грати. Я пам'ятаю, що наша сім'я розташувалася недалеко від дверей, які закривалися на засув зовні. Самим вийти на зупинках неможливо, поки не відкриють. А робили це дуже рідко і, уявіть собі повні "параші", і все текло під нас і наші лахміття. Наш батько говорив, що це вони спеціально знущаються над нами, а за що ми повинні були терпіти такий сморід, ніхто не знав.

Я було вже опухла від голоду, і мати вмовляла конвой, щоб випустили випросити чи виміняти на що-небудь їжу. На наступній станції дозволили, і там одна жінка на листку лопуха дала матері дві ложки картопляного пюре для мене. Однак брат випередив і вихопив у мами цей лопух і проковтнув картоплю разом з листом, тому що також був дуже голодний. Адже, скільки нас везли до місця призначення, нам жодного разу не давали ніякої їжі. Напевно планувалося, що ми будемо один одного їсти.

Пам'ятаю, у нас був мішок з рогожі, так ми крихти вибирали з його рубців. Померлих викидали прямо з вагонів. Зараз собак шкодують більше, ніж тоді ні в чому не винних дітей.

А наш сталінський потяг смерті йшов уже російськими лісами під Челябінском і далі, до самого Хабаровська, позначаючи свій шлях трупами закатованих людей. Там нас перевантажили на пароплав, і на ньому пливли вниз за течією Амура мало не до самої Японії.

Біля табірного селища Санники Ульчінского району, де не було жодного мирного жителя, нас вивантажили як худобу та залишили напризволяще, на виживання. Стояли там три бараки, й ті на острівці. З одного боку Ключ, це річка холодна, а з іншого – озеро Кізі, позаду – тайга.

Правда, люди згуртувалися. У кого було якесь зерно, шукали каміння, робили з них жорна, мололи і пекли коржі прямо на березі і ділилися з усіма. Наступали холоди, і нас поселили в бараки по три сім'ї в кімнату і знову, як у вагонах, по кутах.

Звозили туди людей не тільки з України, а і з Прибалтики, Чечні і Грузії, були і росіяни та інші народності.

Організували ліспромгосп, і батьки пішли працювати. Пам'ятаю, як ми, дітвора, чекали батька з роботи. Там їм давали буханець чорного хліба, такого, хоч ліпи з нього, але ми були раді й цьому. Додому ми його не доносили, бо по дорозі з'їдали, а матері нічого не залишалося. З часом мати осліпла від такого життя, а лікарів там взагалі не було ніяких.

Вже пізніше стали люди будувати будиночки, корчувати тайгу, садити картоплю, брукву, моркву та інше. А все спасибі нашому українському народу-працелюбу, тому що на наших усе трималося.

Коли настала зима, навігація закінчилася, і ніяких запасів до весни не завозили. Висушена картопля і цукор були в складі під охороною. У магазинчик продукти завозили раз на тиждень, і тоді мати брала нас з собою, і ми всі стояли в черзі по півдня, щоб купити трохи цукру.

Поступово стали обживатися, і нас переселили з барака в будинок на двох господарів, що було сприйнято з великою радістю. Потім побудували школу, і ми пішли вчитися.

Старший брат в 15 років пішов з батьком і матір'ю на роботу в тайгу. Там по пояс у снігу вручну валили ліс. Тоді механічних пилок ще не було. Тракторами спиляні дерева тягнули на просіку і далі.

Навколо нашого селища з п'ятиметровими парканами і колючим дротом знаходилися табори з ув'язненими. Звідти нікому живому виходу не було. Якщо у когось термін каторги закінчувався, а він ще залишався живий, йому автоматично додавали ще кілька років. В'язнів добивали непосильною працею, голодом, хворобами і витонченими знущаннями озвірілої від людської крові табірної адміністрації. Я бачила, як їх возили в кузовах машин, напівроздягнених, у сорокаградусний мороз. Коли машини зупинялися, ми кидали їм усе, що в кого було. Це були не рецидивісти, а нормальні люди, тільки з іншим мисленням. Адже тоді за одне слово ув'язнювали на десять років. У нас, сімейних, також був режим під наглядом, але легший, ніж в ув'язнених. Один раз на тиждень батьки ходили "відзначатися" в сільраду.

Це був сталінський режим типу фашистського, який не щадив ні дітей, ні старих. А ми ж ніби були один народ – Радянський Союз.

Брата навіть в армію не взяли, вчитися також не дозволяли, як ворогові народу.

Коли ми поверталися в Україну 1957 року, то я вже з вікна "нормального" вагона дивилася, як побудована набережна Байкалу, вода в якому була просто смарагдова. А вздовж берегів, де глухомань, добре було видно, як валялися людські скелети. Тому що будували все це ув'язнені, так само, як і Комсомольськ-на-Амурі, БАМ і мости, і все, що там було створено. Сталін говорив, що у нас робочої сили не бракуватиме. Ось і гнали на загибель тих, хто не так слово сказав або взяв колосок на колгоспному полі чи за партійною рознарядкою, як нас. Просто за те, що народилися в цей час.

Нацисти хоч моральну шкоду відшкодували нашим остарбайтерам. А нам, коммуноарбайтерам, коли Сталін помер, і нас реабілітували, довелося викуповувати свою рідну хатину. Нас тоді вже було семеро чоловік у сім'ї, тому що ще дві сестрички народилися на Півночі.

Після школи ми розбрелися по всій Україні для виживання. Мама померла рано, у 52 роки, через білокрів'я.

Добре, що не всім довелося пережити такий геноцид. Не всі і жили в ті часи погано. Наприклад, учасники всіх видів лиходійств проти свого народу чудово забезпечувалися на той час існуючим режимом, а партократи і великі начальники взагалі встигли пожити і при комунізмі, який, на мій погляд, все-таки був побудований в країні на кістках і крові простого народу, але не для всіх, а тільки для цієї обраної кліки. Тому і знаходяться сьогодні такі, хто заявляє, що не було ніякого голоду та репресій, мовляв, і дитинство у всіх було щасливе, точно таке, як писалося в книжках і показували в кіно.

А мені від цього стає дуже боляче, і я всією душею переживаю за Україну, за її свободу і незалежність, і щоб усім у ній добре жилося. Я щиро вірю, що якщо не ми, то наші діти житимуть в нормальній європейській Україні.

Незважаючи на всі біди, які так несправедливо випали на мою долю, я не впала духом і все життя боролася за правду – і на роботі, і в громаді, хоча і не всім це подобається. Багато хто намагається підлаштовуватися так, щоб тільки їм було добре. Ось з такими ми б точно не вижили тоді в холодній і голодній тайзі.

Мене часто мучить питання про те, чому нас виселяли з нашої споконвічної землі і відправляли на вірну загибель. Це робили не завойовники-чужинці, а свої співвітчизники, які разом з нами жили і на словах боролися "за щастя трудового народу", а на практиці, нишком, гострили ножі на інших. Це ж скільки потрібно мати в душі людожерської жорстокости і звірячої ненависти до людей, щоб творити такі злодіяння, використовуючи державну владу. Що живило злом їхні чорні душі? Виходить, своїх потрібно боятися не менше, ніж чужих.

Я все життя чесно працювала і своїх дітей вчила справедливости, за що ми й страждали більше. Зараз я на пенсії після 37 років праці у ремонтно-будівельному цеху заводу "Дніпроспецсталь" за спеціальністю будівельника і за цей час багато добра зробила заводу і людям.

Ось такий короткий виклад моєї долі. Як змогла, але зате від душі.

З повагою
Анастасія ГАРБАРЧУК,
пенсіонер.
м.Запоріжжя

Черкаська ОО КУН глибоко сумує з приводу важкої втрати – смерти однієї із засновниць обласної організації Конгресу, колишньої зв'язкової УПА Галини Кривоніс (Процюк).

За участь у національно-визвольних змаганнях вона була засуджена військовим трибуналом до 25 років позбавлення волі, вісім років відбула на засланні в м.Інта.

Реабілітована 1964 року.

1970 року разом із сім'єю приїхала до Черкас, де відразу включилася у боротьбу за утвердження національної ідеї. Вона була однією з натхненниць створення Союзу українок, а згодом разом з професором Губарем та інженером Голованенком заснували та розбудували обласну організацію Конгресу Українських Націоналістів.

За свою активну життєву позицію і дієву участь у розбудові Української Держави нагороджена орденом Княгині Ольги.

25 березня 2010 року Ганна Кривоніс (Процюк) відійшла до Бога на 83-му році життя.

Висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким друзям, знайомим, соратникам по партії.

Світла пам'ять.

Провід Черкаської ОО КУН

ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ

ТАЄМНИЦІ ЧОРНОБИЛЬСЬКОГО ВИБУХУ

Юрій ТИМОЩУК

Капітани-одесити, по радіо узгодивши свої дії, вирішили зблизитись в морі бортами і миттєво передати з вантажника на лайнер подарунок генералу-імениннику. Точка рандеву за місцем і часом була визначена заздалегідь. Для цього навіть знадобилося притримати відхід лайнера з новоросійського порту майже на годину, допоки на потрібну відстань наблизиться вантажне судно.

Увійшовши в заданий квадрат, обидва судна почали маневрувати на зближення таким чином, щоб хоч на декілька секунд привалитись бортами один до одного і миттєво передати посилку на лайнер. Такий метод моряки практикують постійно, але маневр на зближення лагом вимагає високої майстерності і врахування погодних умов. Все йшло за планом. Тому капітан лайнера В.Марков, залишивши старшим на ходовому мостику вахтового помічника, спустився в каюту до генерала Крикунова.

Можливо, все обійшлось би добре, якби під час маневру на зближення раптом не зірвався потужний вітер, котрий в цих широтах називають Новоросійська Бора. Виникає постійно і раптово.

Оскільки лайнер "Адмірал Нахімов" мав велику площу (парусність), бортів потужним повітряним потоком його розвернуло і понесло на форштень (ніс) "Петра Васєва", миттєво, наче шашлик, нанизавши на нього старенький, ще 1925 року збудований у Німеччині. Він тоді називався "Берлін" і вже один раз був потоплений. І цього разу шестидесятирічний пароплав-пенсіонер отримав пробоїну площею майже 90 кв. метрів і за 8 хвилин затонув.

На його борту у той час перебувало разом з командою 1234 особи. Врятувати вдалось лише 836. Загинуло майже 400 людей. В тому числі і начальник управління КДБ по Одеській області генерал Крикунов із сім'єю.

До речі, незважаючи на загибель двох військових водолазів-глибоководників Чорноморського флоту, підйом з глибини загиблих не припинявся аж допоки не доправили на поверхню тіла самого генерала Крикунова та його сім'ї. Останні жертви катастрофи, а їх більше півсотні, до цього часу так і покояться на дні моря.

Яких тільки версій не підкидали тоді радянські спецслужби, аби відвернути увагу від правдивої. Одні причиною катастрофи висували використання мікрохвильової зброї, інші вбачали вплив сонячної активності, навіть космічні сили притягували. А дехто вважає і до цього часу, що таким чином високі чини КДБ прибрали генерала Крикунова, який мав небезпечний для багатьох державних чинів компромат. Тільки вирогідну причину, жертвою котрої стало 400 людей, всі сумлінно обійшли десятою дорогою.

Продовження. Початок в минулому числі.

І закономірно легенда про випадкове зіткнення суден у фахівців морської справи викликає обурення і розцінюється як глумління над здоровим глуздом. Бо навіть у недосвідченої в судноплавстві людини виникає запитання: чому жоден із капітанів, бачачи, що на них іде зустрічне судно, не ухилився вбік, або ж не дав задній хід? Це ж не вулиця на суходолі, а відкрите море.

Тому капітанів "Адмірала Нахімова" – Вадима Маркова і "Петра Васєва" – Віктора Ткаченко в якості цапів-відбувайлів суд приговорив кожного до 15 років тюремного ув'язнення. Але 1992 року, мабуть за те, що не розкололися, приховали правду, обох помилували і звільнили через шість років. До речі, неважко уявити, що було б, якби хтось із капітанів відмовився від нав'язаної версії і почав говорити правду. До суду не дожив би, це точно. Те ж саме буде і з чорнобильцями, тому і бояться вони розповісти правду, а ми бачимо на телеекранах, слухаємо по радіо, як цвірінькають самозвані ліквідатори, політики-всезнайки. Тільки за двадцять чотири роки ми так і не почули голосу тих, хто стояв біля пультів, натискував кнопки, давав та виконував команди, першими постраждали в ядерній аварії. Вони не відважаться сказати правду, бо це небезпечно.

Той же капітан "Петра Васєва" Ткаченко, після звільнення з ув'язнення, прийнявши прізвище Тальор, негайно емігрував до Ізраїлю. Але 8 вересня 2003 року яхта, на якій він був капітаном, при слідуванні з американського порту Бостон до Європи, потерпіла катастрофу біля берегів Канади. В ній пан Тальор і загинув (?!).

Проводячи аналогію між морською та ядерною катастрофами, автор вважає, що обидві вони рукотворні і до обох причетні спецслужби. Саме за їхньою схемою засекречений і чорнобильський злочин. А коли вже чекісти щось приховують, то, значить, є що і кому приховувати від суспільства. Особливо, коли це правда, жорстока і для них небезпечна. Тому одні робили спробу звернути вину на "происки американского империализма", інші висловлювались обережно про можливість терористичного акту на ЧАЕС, а деякі просто вдавались до банальної фальсифікації документів і фактів, що проливали світло на причини аварії.

Свідченням того слугує, наприклад, висновок про спроби приховати дійсні причини аварії на ЧАЕС Ю.Самойленка – тодішнього голови комітету Верховної Ради УРСР з питань екологічної політики, природокористування і ліквідації наслідків чорнобильської катастрофи. У своєму звіті він констатував: "Зараз важко відновити ті 15 хвилин, в які відбулась катастрофа і які, на мою думку, були навмисно стерті з плівки "чорного ящика" ЧАЕС".

Тому і приклад з морською катастрофою мною прив'язаний до аварії на ЧАЕС не випадково. Він показує фізику і технологію свідомого введення суспільства в оману можновладцями та ними керованими спецслужбами. Таким способом ліпляться версії майже всіма комісіями, бо створюються вони з метою не пошуку істини, а її приховування. Згадаймо хоча б версії про "самовбивство" двома пострілами бувших міністрів Юрія Кравченка та Григорія Кирпи, або ж висновки слідчих комісій про те, що причиною вибухів боєзапасу на військових арсеналах стала суха трава, яка спалахнула від гарячих променів сонця. І така лохалізація суспільства буде до того часу, допоки громадськість не встановить належного народного контролю за діяльністю спецслужб і силових структур.

Можна з впевненістю констатувати, що ми вже ніколи не дізнаємось, чому вночі 26 квітня о першій годині 23 хвилини і 41 секунді на четвертому енергоблоці раптово та одночасно були знеструмлені всі вісім циркуляційних насосів, хоча електрику не вимикали. І саме ця подія висувається як одна з причин вибуху від різкого температурного скачка.

Автору цих рядків свого часу довелося нести в океані бойове чергування з ядерними ракетами на борту стратегічного підводного атомного крейсера. При найменших відхиленнях від заданих параметрів на головних силових установках – атомних реакторах – спрацьовувала автоматизована захисна система, знімаючи з реактора теплове навантаження. Тому постає запитання: чому вона не спрацювала на четвертому енергоблоці ЧАЕС? Виходить, що була вимкнена. А тут без участі людини вже не обійтись. А коли так, то для чого?

У багатьох експертів, причетних до вивчення причин аварії, та інших фахівців викликає подив і той факт, що жодна офіційна комісія до цього часу так і не дала зрозумілого пояснення цій екстраординарній події.

Скоріш за все, не могли вони цього зробити, бо аварія від самого свого початку, а можливо і раніше, була заполітизована. Слідчі ж, як і при катастрофі лайнера "Адмірал Нахімов" під Новоросійськом, мали політичну установку на ті чи інші висновки, а точніше – завдання приховати правду.

І коли в катастрофі на морі капітан вантажного судна "Петро Васєв" був призначений "винуватцем", бо нібито не дав пройти лайнеру, на чому конструювалась офіційна версія, то з ЧАЕС складніше – версій декілька. І експерти (бо багатьом з них це вигідно) ще довго ламатимуть списи. Тільки докопатись до істини, ймовірно, їм не вдасться, зокрема, розкрити суть і мету запущених у звіті "електротехнічних випробовувань". Хто їх планував, як проводив і чому серед ночі? Та і взагалі, що це за випробовування? Мабуть, це і є та державна таємниця, за яку агенти КДБ під загрозою кримінальної відповідальности відбирали у причетних до випробувань людей підписку про нерозголошення ними відомостей про те, що там в дійсності відбувалось. Тому всі комісії зайшли в глухий кут, бо справжні докази були частково знищені або спотворені. Адже недарма радянське керівництво цілих три доби замовчувало аварію на ЧАЕС та її масштаби. Часу було вдосталь для того, щоб не лише стерти будь-які сліди, а й сфальсифікувати докази під запрограмовану версію на приладах-самописцях.

Навіть якщо уявити, що аварію на ЧАЕС викликали форс-мажорні фактори, то яким чином пояснити, а тим більше зрозуміти, подальші дії союзного та республіканського керівництва? Тут в дійсності проглядаються ознаки геноциду і завідомо злочинних діянь. Для підтвердження наведемо відповідні докази.

Доказ перший. Як можна було на вулиці Києва та інших міст, засипані радіоактивним пилом та різними продуктами ядерної реакції, виганяти людей першого травня демонструвати міжнародну солідарність трудящих, коли рівень опромінення сягав смертельного для них рівня.

Державні керманичі про це добре знали. Тому свої сім'ї і родини негайно евакуювали в небезпечні регіони, а жителів свідомо наразили на радіаційне ураження. Тоді, до речі, один із академіків-ядерників, котрий, як ніхто інший, бачив реальну загрозу, якій партійно-радянські чиновники піддавали людей, навіть попередив, якщо ті не прислухаються до нього і поженуть людей на смерть, то він застрелиться.

Закінчення в наступному числі.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення № 885

Наклад 5 000

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9